

De Thorpe moorden

De Thorpe moorden

Joeri Donsu

Schrijver: Joeri Donsu
Coverontwerp: Joejoesan2001
ISBN: 9789464487107
© Joeri Donsu

Proloog

Mijn vader vindt dat mijn talent om 'in foto's te kunnen springen' een groot cadeau is, iets dat ik verder moet ontwikkelen om er steeds beter in te worden. Ik ben een van de weinige mensen op de wereld die het kunnen, dus het is eigenlijk mijn plicht om 'het' te gebruiken. 'Als je bijzondere talenten of krachten hebt, dan heb je ook de verantwoordelijkheid om ze te gebruiken,' vindt hij. 'Met jouw gave kun je andere mensen helpen, nieuwe dingen ontdekken en aloude mysteries oplossen. Het is gewoon zonde om daar helemaal niets mee te doen.'

Ik vind het wat lullig om het rechtstreeks tegen mijn pa te zeggen, maar in films en boeken is het mooi om je leven voor andere mensen te geven en die van jou op de tweede plaats te zetten. Maar in de werkelijkheid? Moet ik blijven fotospringen omdat anderen er beter van worden?

Zo op papier lijkt fotospringen fantastisch: je concentreert je op een oude afbeelding en met je geest maak je een sprong naar ongeveer het moment waarop de foto werd genomen. Je lichaam blijft in het heden, alleen in gedachten maak je de tijdreis. In het verleden loop je gewoon rond. De mensen kunnen je wel zien, maar omdat je geen lichaam hebt, kan je ook niets overkomen. Als iemand je een stomp gaf, zou zijn vuist dwars door je heen gaan.

Dat laatste is natuurlijk een fijne gedachte, maar het heeft ook als nadeel dat je daar niets kunt vastpakken. Je voelt geen warmte of koude en je hebt niet eens zuurstof nodig om te kunnen ademen. Als je het echt wilde, zou je zelfs naar het wrak van de Titanic kunnen duiken en daar wat rondkijken. Of een trip naar de maan maken, die nog veel verder van ons is verwijderd.

Door een lichtpoort te nemen, kom je weer terug in de normale wereld. Niets aan de hand lijkt het, maar na je tijdreis ben je wel

helemaal kapot en heb je zo'n hoofdpijn dat het lijkt alsof je hoofd uit elkaar spat.

Nee, fotospringen is geen pretje. Vind je het gek dat ik er geen fan van ben?

Het is nu bijna een jaar geleden dat ik mijn laatste fotosprong maakte. Na mijn mislukte reddingsactie van de mooie, maar veroemde Emma Thorpe in 1912 en het gevecht met Benedict Black vond ik het wel genoeg. Fotospringen? Dat nooit meer. Want afgezien van de lichamelijke pijn die het me altijd opleverde, had ik in een korte tijd ook te veel vreselijke dingen gezien: doden, geesten, martelingen, natuurrampen... Hoeveel leed kon iemand verdragen voordat hij helemaal gek werd?

Mijn broer Alain, de enige andere fotospringer die ik ken, probeerde me nog op andere gedachten te brengen. Maar zijn verhaal over de ongelooflijke mogelijkheden die het fotospringen de wetenschappers en geschiedschrijvers bood, ging bij mij het ene oor in en het andere uit.

Voor mij was het voorbij: geen fotospringen meer voor Jack.

Maar zoals dat wel vaker ging, had ik het helemaal fout.

Een onschuldig verjaardagscadeau zou me weer helemaal terugbrengen.

En voordat ik het wist, gebeurde de ene ramp na de andere.

2

2

1

Een onschuldige opdracht

1 - Jarig

'Ik wilde graag op mijn twee zonen Jack en Alain toosten. Vorig jaar was ik ze bijna kwijtgeraakt en daarom ben ik extra dankbaar dat we nu samen met elkaar Jacks verjaardag kunnen vieren. Proost allemaal!'

Mijn vader Daniel Adams wordt soms wat emotioneel als hij een wijntje te veel op heeft. Maar deze avond in het Three Step Downtown Grille restaurant komen zijn woorden recht uit zijn nuchtere hart.

'Ik ben ook blij dat we hier met zijn allen zijn, pa,' zegt Alain. 'Maar je kunt nu wel weer gaan zitten hoor. Iedereen in het restaurant kijkt naar je.'

'Laat ze maar kijken,' zegt Spike lachend. 'Ik vind dat u mooi hebt gesproken, meneer Adams.'

'Dank je, Spike.'

Het is vrijdag 14 december en ik vier met mijn vader, broer Alain en beste vriend Spike mijn achttiende verjaardag in de lekkerste eettent van Catalina City, de Three Step Downtown Grille. TSDG, zoals mensen het ook vaak noemen, is dit jaar voor de tweede keer uitgeroepen tot het beste grilrestaurant van Connecticut en dat heeft wonderen gedaan voor de klandizie. Ook deze vrijdagavond is het er stervensdruk. Ik ben blij dat Alain eraan gedacht heeft om een tafel voor vier te reserveren.

'Opletten jongens,' glundert mijn vader. 'Daar komt het hoofdgerecht aan.'

Het water loopt me in de mond als een meisje van Alains leeftijd mijn feestmaal op tafel legt.

'Eén Grilled Chicken Fajita voor de jarige,' zegt ze met een glimlach. 'Zonder olijven maar met extra tortilla's. Eet smakelijk.'

'Dank je wel,' zeg ik.

'Mmm, die gegrilde zalm ruikt uitstekend,' zegt mijn pa.

‘Heeft iedereen zijn eten?’, vraag ik ongeduldig. ‘Mooi, dan kunnen we aanvallen. Eet smakelijk iedereen.’

‘Eet smakelijk.’

De daaropvolgende minuten is het stil. We genieten alle vier van ons gerecht en vinden het niet erg als er even niets gezegd wordt.

‘Wilt u nog wat drinken bestellen?’, vraagt het meisje even later.

‘Een Pepsi Max,’ zegt Spike.

‘Doe er voor mij ook maar één,’ zeg ik.

‘En voor pa en mij graag een biertje,’ zegt Alain. ‘Twee Heineken graag.’

‘Komt eraan.’

Spike veegt zijn mond schoon en knikt naar me.

‘En? Wat heb je van je pa gehad?’

‘We gaan volgende week naar TJ’s,’ antwoord ik.

‘TJ’s. Bedoel je...?’

‘De tweedehands autodealer, ja, aan Riverside Drive. Pa heeft eergisteren een grijze Chevrolet Camaro gekocht. Die is donderdag rijklaar.’

‘Een grijze Chevrolet Camaro? Waarom heb je geen gele genomen?’

‘Een gele?’

Ik hoor Alain lachen.

‘Een gele Camaro, Jack. Snap je dat dan niet? Dat is Bumblebee van de Transformers.’

‘Het was een hele goede deal,’ zegt mijn vader. ‘Ik ken de eigenaar van TJ’s goed en hij verzekerde me dat het een goede auto was. De vorige eigenaar had hem goed onderhouden.’

‘Wat is er dan met die vent gebeurd?’, vraagt Spike.

‘Die is een Amerikaans restaurant begonnen in Moskou en had de wagen niet meer nodig. Ja echt, ik maak geen geintje. Het gaat tegenwoordig erg goed met de Russische economie, maar echte hamburgers schijnen ze daar niet te kunnen bakken. Daar hebben ze de experts voor nodig. Amerikanen.’

‘Grappig, Bumblebee uit Transformers,’ zegt Spike. ‘Als ik een filmauto mocht uitkiezen, dan zou ik voor de Batmobiel gaan. Die Tumbler uit The Dark Knight? Die is echt cool.’

‘Dan neem ik de Delorean uit Back to the Future,’ zegt mijn vader. ‘Dan kan ik ook gaan tijdreizen. Dertig jaar de toekomst in? Ik zou het wel weten.’

‘Praat me niet van tijdreizen,’ zeg ik.

‘Met zo’n coole Camaro heb je wel binnen de kortste keren een vriendin,’ zegt Alain. ‘Meiden gaan voor jongens met een snelle wagen. Als je geïnteresseerd bent, weet ik nog wel wat stille plekje waar je...’

‘Ja ja, het is al goed,’ zeg ik grijnzend. ‘Als het zover is, dan ben jij de eerste die het hoort, Alain.’

‘En ik dan?’, vraagt Spike.

‘Sorry, je hebt gelijk. Dan ben jij de tweede die het hoort, Alain.’

We lachen allemaal.

‘Ik heb nog geen cadeau voor je,’ zegt Spike verontschuldigend. ‘Maar ik neem je in de vakantie mee naar een film, oké? Als we naar de Spotlight gaan, kunnen we daarna meteen door naar de Kentucky Fried. Dan nemen we zo’n turbo-bucket.’

‘Of naar de McDonald’s,’ vult mijn pa aan. ‘Die zit daar ook in de buurt.’

‘Oh nee, niet de McDonald’s. Die zie ik elk weekend al.’

‘Oh ja, dat was ik vergeten. Je werkt daar, toch?’

‘Nog steeds, helaas.’

‘Jammer genoeg wil niemand anders jou,’ grap ik.

Spike grijnst.

‘Attentie iedereen,’ zegt Alain. ‘Het is nu tijd voor mijn cadeau.’

Mijn broer tovert een pak van onder de tafel en geeft het lachend aan mij.

‘Gefeliciteerd, Jack.’

‘Wow, dank je.’

Ik scheur het papier weg en zie dat ik een boek in mijn handen heb. Ik draai de voorkant naar boven en lees:

Harry Houdini – Zijn leven in foto's

'Een nieuw Harry Houdini boek?', zegt Spike. 'Ik dacht dat die Voldemort al was verslagen?'

'Dat is Harry Potter, gek,' zeg ik.

Spike grinnikt.

'Alain belde me op voor cadeautips,' zegt mijn vader. 'Ik vertelde hem dat je de laatste tijd helemaal gefascineerd bent door Harry Houdini. Je had wat programma's van hem opgenomen?'

'Twee documentaires van de History Channel,' antwoord ik.

'Dit leek me typisch iets voor een geschiedenis-nerd als jij,' zegt Alain. 'Die Harry Houdini is al bijna honderd jaar dood, maar nog steeds beschouwen kenners hem als de grootste goochelaar...'

'...illusionist,' verbeter ik hem. 'Harry Houdini was geen goochelaar maar een illusionist.'

'Volgens het woordenboek is dat hetzelfde, professor. In ieder geval: no steeds beschouwen kenners Houdini als de grootste... illusionist aller tijden. Niemand kan aan hem tippen. Ook David Copperfield, Dynamo of die ene Nederlander... uuh... Hans Klok niet.'

'Het onderwerp is goed,' zeg ik. 'Maar... een fotoboek, Alain?'

'Wat bedoel je?'

'Een boek met heel veel zwartwit foto's. Is dat niet wat toevallig?'

'Ik snap je niet.'

Ik kijk mijn broer aan en zie dat hij zijn lachen amper kan inhouden.

'Ik wil geen kant kiezen,' zegt Spike. 'Maar ik heb helemaal geen idee waar je het over hebt, Jack.'

'Mijn broer wil dat ik weer ga fotospringen. Of misschien heeft zijn baas hem gevraagd om nog een poging te wagen om mij bij Project Polaroid te halen?'

'Jack, dit is gewoon een mooi boek. Er zijn niet veel foto's van Harry Houdini gemaakt en ik dacht dat je dit wel mooi zou vinden.'

'En anders ruil je het toch gewoon in voor de telefoongids?', grapt mijn vader. 'Dan weet je zeker dat er geen plaatjes in staan.'

Het boek is inderdaad prachtig. Het is net zo groot als een boek uit de beroemde Taschen serie, heeft een harde kaft en zit vol afbeeldingen die ik nog nooit eerder heb gezien. Waarom zou ik op een dag als vandaag mijn broer wantrouwen?

'Je hebt gelijk,' zeg ik dan. 'Dank je wel voor dit cadeau.'

'Geen dank,' antwoordt hij. 'En bovendien kan ik helemaal geen bijbedoelingen hebben.'

'Hoe bedoel je?'

'Oh, dat heb ik jullie nog niet verteld. Ik ben twee maanden geleden gestopt als fotospringer.'

Verbijsterd kijken we Alain aan.

'Je bent gestopt?', vraagt mijn vader. 'Maar wat doe je dan tegenwoordig?'

'Oh, ik werk nog steeds voor Project Polaroid, alleen ben ik geen fotospringer meer. Simpel.'

'Wat is er gebeurd?', vraag ik.

'Migraine. Ik kreeg te veel last van mijn kop. Herinner jij je nog dat ik die ene drugs nodig had om te kunnen springen? Daar kreeg ik op een gegeven moment zo'n vreselijke hoofdpijn van. Eerst dacht ik dat dat wel over zou gaan, maar de pijnen werden steeds erger. In oktober ben ik ermee naar de dokter gestapt. Die zei dat migraine niet eens het ergste was als ik ermee door zou gaan. Ik zou er zelfs een TIA van kunnen krijgen. Voor je het weet, heb je een beroerte. Nou, toen ik dat hoorde ben ik er maar helemaal mee gekapt.'

'Dus... wat doe je nou?', vraag ik.

'Ik werk met een jongen die net heeft ontdekt dat hij kan fotospringen, Jim Archer. Ik leer hem de fijne kneepjes van het vak, maar hij heeft nog een lange weg te gaan. Ik zie eigenlijk niet

veel toekomst voor hem, maar de leiding wilde dat ik het met hem probeerde. Er staat nogal veel geld op het spel. Jim is volgens mij een jaar of 22.'

'Ik heb die drugs nooit nodig gehad.'

'Je bent ook een veel sterkere fotospringer dan ik. Dat zei mijn oude baas meneer Deacon ook al. Je hebt een enorm talent, Jack. Je zou het moeten gebruiken.'

'Hier hebben we het eerder over gehad en het antwoord is nee.'

'Dat weet ik.'

'Mooi. Zullen we dan verder eten?'

'Goed idee,' zegt mijn vader, die er blijkbaar ook niet op zit te wachten dat we gaan ruziën. 'Het zou toch jammer zijn als jouw Chicken Fajita koud zou worden, toch?'

'Inderdaad.'

2 - De grootste illusionist aller tijden

Het nieuws dat Alain geen fotospringer meer is, houdt me lang bezig. In het restaurant vraag ik er nog een keer naar, maar mijn broer heeft niet veel zin om erover te praten.

Eenmaal thuis is Alain meteen weer vertrokken. Hoewel het al één uur 's nachts is, gaat hij toch nog met wat oude schoolvrienden uit. Ik snap dat wel: zo vaak is Alain niet meer in Catalina City. Dus als hij er toevallig is, wil hij er meteen gebruik van maken. Zondag gaat hij terug naar New York.

Mijn vader heeft een vermoeiende dag achter de rug en zoekt meteen zijn bed op. Ik probeer beneden nog wat televisie te kijken, maar het enige programma dat de moeite waard lijkt, is een serie over de opkomst van Adolf Hitler en die is na vier minuten alweer afgelopen. Jammer, te laat ingeschakeld.

Ik knip de tv uit en kijk uit het raam.

Het heeft de hele dag lichtjes gesneeuwd en ik ben blij dat ik morgen niet naar school hoef. Ik geniet van de stilte en rust in onze straat. Nog een week les en het is alweer kerstvakantie, een heerlijk vooruitzicht. En maandag ben ik zelfs de hele dag vrij door een extra ingeplande studiedag van mijn leraren.

Ik houd van sneeuw. Het bedekt de lelijke plekken in de stad en van het neerdwarrelen van de witte vlokjes word ik erg rustig. Ik kan er uren naar kijken. Ook ben ik blij dat de burens niet extreem veel kerstverlichting op hun daken hebben aangebracht. Alleen meneer Matthews, een advocaat met vier kinderen en een vrouw die elk jaar wel wat aan haar lichaam laat verbouwen, is zich dit jaar wel erg te buiten gegaan. Op zijn dak heeft hij bijna op ware grootte de Kerstman met zijn slee en zes rendieren laten neerzetten. Gelukkig maakt het bouwwerk geen geluid of muziek. Dat zie je ook nog weleens. Bovendien woont meneer Matthews vijf huizen verderop, dus veel last hebben we niet van hem.

Och, als het maar niet zo erg sneeuwt dat ik volgende week mijn auto niet kan ophalen. Ik was juist van plan om wat kilometers te maken in de kerstvakantie.

Op tafel ligt het boek van Harry Houdini.

Ik pak het op en blader er vluchtig doorheen.

Ik lach als ik lees wat Alain op pagina 3 heeft geschreven:

Voor Jack, die alweer zeventien is geworden.

En moge Harry Houdini je inspireren tot grote daden (een leuke date misschien?). Veel plezier met het boek,

Je broer Alain

Eikel.

Ik glimlach en blader verder.

Meteen hoor ik in de verte geluiden van joelende mensen, applaus en hoempapamuziek van een circusorkest. Het boek begint aan me te trekken en ik moet moeite doen om het weer te sluiten.

Baf!

Dit is precies de reden waarom ik de laatste maanden alleen maar digitale boeken op de computer of mijn tablet lees. Als ik daar een foto op bekijk, voel ik helemaal niets. Vraag me niet waarom, maar ik kan niet in een digitale afbeelding springen. De foto moet afgedrukt zijn in een boek, krant of tijdschrift. Een ansichtkaart wil ook nog weleens lukken. Geprinte foto's zijn zo krachtig dat ik die meestal probeer te ontwijken.

Gelukkig heb ik ook manieren gevonden om mijn gave te onderdrukken. Op school werk je nog vaak met normale boeken en als er dan één plotseling voor mijn neus ligt, moet ik me wel kunnen redden. Ik heb gemerkt dat een donkere zonnebril in veel gevallen werkt. Mijn vader moest de schoolleiding wel wijs maken dat ik hem vaak om medische redenen op moest doen, maar toen dat eenmaal was gedaan, kon ik er elke keer ongevraagd van gebruik maken.

Harry Houdini...

De grootste illusionist aller tijden...

Houdini werd in 1874 in Hongarije geboren en op zijn vierde verhuisde hij met zijn ouders naar Amerika. Daar begon hij als circusartiest en schakelde later over op goochelen. Rond 1900 kwam zijn grote doorbraak toen hij zijn beroemdste kunstje presenteerde: het ontsnappen uit handboeien. Daarvoor had hij zich al in de kijker gespeeld door zich talloze keren uit een dwangbuis te wurmen. De truc? Houdini kon beide schouders tegelijkertijd uit de kom lichten zodat hij meer ruimte had om zich uit de dwangbuis te helpen. Wow, dat zou vast veel pijn hebben gedaan.

Ik kleed me uit, doe mijn slaap T-shirt aan en ga in bed liggen met het boek op mijn schoot. Ik ben te nieuwsgierig om Alains cadeau weg te leggen. Harry Houdini is een echte legende. Bovendien geeft het me best wel een kick dat ik na zo'n lange tijd weer een echt boek voor me heb.

Even snel doorbladeren, dat kan toch geen kwaad?

Tuurlijk niet.

En heb ik deze avond iets beters te doen?

Nee, dat ook niet.

Oké, de beslissing is genomen.

Ik slaak een zucht en pak met licht bevende hand mijn zonnebril. Die moet voldoende bescherming geven. Mijn hart bonst luid als ik voorzichtig het boek weer open. Hier gaan we dan.

Ik kom meteen op pagina vier, waar een grote zwartwit foto staat afgebeeld.

Dit is een hele bekende.

In 1916 deed Houdini voor het eerst zijn bekende dwangbuis-stunt voor een groot publiek. Ook toen werden dwangbuizen vooral in gekkenhuizen gebruikt. Als een patiënt agressief of zelfs gewelddadig werd, kreeg hij een speciale jas waarbij de armen aan het lichaam werden vastgebonden. Daaruit ontsnappen, was gewoon onmogelijk, maar Houdini draaide daar zijn hand niet voor om.

Tijdens deze dwangbuis-stunt was Houdini al 42. Als locatie had hij de voorkant van de Munsey Trust Building in Washington DC gekozen, het gebouw waar de redactie van een bekende krant huisde. Meer dan 15 duizend nieuwsgierigen waren op deze stunt afgekomen. De straten waren dan ook helemaal vol.

Houdini hees zich in een dwangbuis en liet zich 30 meter de lucht in trekken. Ondersteboven moest de boeienkoning zich uit de dwangbuis zien te redden, iets wat recht op de grond eigenlijk al onmogelijk was.

Het lukte hem in twee en een halve minuut.

Op de foto is Houdini nog volop bezig zich van de dwangbuis los te maken. De straat ziet zwart van de mensen. Ligt het aan mij of droegen ze in die tijd alleen maar donkere kleding? Nu pas zie ik dat het naaldvormige Washington Monument ook op de foto staat. Het is een vage verschijning, maar het is wel leuk om iets te zien dat ook nu nog bestaat.

Deze stunt had ik graag in het echt willen zien, maar dan moet ik weer gaan fotospringen en dat is het laatste waar ik me weer mee wil bezighouden.

Of... lieg ik nu tegen mezelf?

Ligt de ware reden van het niet willen fotospringen in de slechte herinneringen die het oproept, het niet kunnen redden van het enige meisje waar ik de laatste jaren van heb gehouden? Waarom moet ik mezelf hiervoor blijven straffen, terwijl ik weet dat ik er alles aan heb gedaan om haar dood te voorkomen?

Wat ben ik toch een 'loser'.

Ik ben een gigantische dombo die als een oud opaasje alleen maar in het verleden blijft leven. Emma Thorpe is dood en wij moeten verder. Misschien moet ik wel wat actiever op zoek gaan naar leuke meiden op school. Hoe moeilijk kan het zijn om ze mee te vragen voor een film of zo?

Bewijs het. Bewijs het dan.

Alain heeft gelijk.

Het is tijd om het roer om te gooien.

Na het fotospringen voel jij je als een wrak en krijg je barstende koppijn als je een slechte dag hebt, maar het biedt ook zoveel mogelijkheden die het allemaal wél waard maken.

Oké, ik heb mijn beslissing genomen.

Ik trek de zonnebril van mijn gezicht en gooi hem op het bed.

Ik concentreer me op de foto en voel meteen dat ik erin getrokken word.

Daar gaan we!

3 - Washington DC, 1916

Ik word wakker op het dak van een groot gebouw.

Hoewel ik nog niet naar beneden kan kijken, hoor ik in de verte mensen joelen. De wereld ziet er zwartwit uit. Net als in de foto.

Het is me gelukt: ik heb weer een fotosprong gemaakt en veel moeite hoefde ik er niet eens voor te doen. Eén blik op de foto en daar ging ik.

Voorzichtig sta ik op. Aan de rand van het dak staat een man met een ouderwetse fotocamera die zo groot is als een minitelevisie. Hij heeft het apparaat op een hoog statief geplaatst en staat met zijn rug naar me toe. Mooi, nu kan ik rustig zijn kleding bestuderen. Wil ik hier in het verleden niet opvallen, dan moet ik mijn moderne kleren veranderen in oude: een lange grijze jas, colbert en donkere schoenen in dit geval.

Ik denk terug aan de raad die mijn opa me ooit over fotospringen gaf.

'Heb je weleens een droom gehad waarin je wist dat je droomde, Jack? Zoiets heet een lucide droom. En in lucide dromen ben jij de baas, jij kan de droom licht beïnvloeden. Wil je dat er een olifant verschijnt? Dan komt er ook een olifant. Of wil je snel je kleren veranderen? Dat kan ook in één tel. Het is jouw droom en die beleef je volgens jouw regels. Bij het fotospringen maak je het verleden eigenlijk mee als een lucide droom. Ook nu kun je olifanten laten verschijnen. Die dieren zijn er wel niet echt, maar de mensen kunnen ze wel zien.'

Oké, kijken of ik dit ook nog kan. Ik focus me op mijn sportschoenen, spijkerbroek en sweater en wens dat ze veranderen in de kleren die de fotograaf op het dak aanheeft.

Bingo.

Een seconde later zie ik eruit als elke andere 18-jarige jongen in het Washington van 1916. Ook dat was makkelijk. Geen probleem.

Wat onwennig sta ik op.

Als hier speciaal een fotograaf staat opgesteld, dan moet het wel een prima plek zijn om de stunt van Harry Houdini te bekijken.

Wat een geluk.

Het dak is erg breed en daarom zie ik pas laat dat er verder aan de rechterkant nog twee fotografen aan het werk zijn. Mooi, dan val ik minder op. Opgewonden wil ik naar de rand van het dak lopen om eindelijk de grote Houdini aan het werk zien als ik opeens een stem hoor.

‘Hé, wat moet dat?’

Geschrokken draai ik me om en zie een meisje van ongeveer mijn leeftijd voor me staan. Ze heeft middellang, krullend haar dat waarschijnlijk donkerblond is. Ze is gekleed in een donkergrijze jurk met kant en heeft korte zwarte laarzen aan. Ze kijkt me grijnzend aan. Ze had bewust haar stem lager laten klinken om als een volwassene te klinken.

Grapjas.

‘Dat kan ik ook aan jou vragen,’ antwoord ik.

Het meisje grijnst. Haar ogen lichten op. Ze is een beetje met me aan het dollen.

‘Ik heb een speciaal pasje gekregen om hier op het dak te mogen. Hier, kijk maar. Dus... waar is die van jou?’

Ze laat het stukje papier aan me zien dat ze blijkbaar al die tijd in haar hand had. Ik bestudeer het goed. Er staat op:

*Bezoekerspas National Treasury Building
Harry Houdini Event
20 april 1916*

'Oh, heb jij er ook één?', lieg ik. 'Hier is die van mij.'

Uit mijn broekzak tover ik hetzelfde papiertje. Het gaat bijna achteloos, net als het verwisselen van mijn kleren. Fotospringen en alle dingen eromheen verleer je blijkbaar niet snel.

Het meisje bestudeert mijn papiertje aandachtig.

'Oké, dat ziet er goed uit. Welkom op het dak van de National Treasury Building van Washington. Ik ben...'

Het meisje trekt opeens een gek gezicht.

'Ik ben...'

'Gaat het?', vraag ik.

'Ik ben... hatsjoe!'

'Gezondheid!'

'Dank je. Ik ben al een tijdje verkouden. Kom er maar niet vanaf.'

'Ik ben Jack. Jack Adams uit Catalina City.'

'Kirsten... uit New York City, aangenaam. Mijn ouders en ik zijn hier gisteravond aangekomen. Zij wilden vandaag per se op straat naar Houdini kijken, maar ik wist dat het erg druk zou worden. Ik ben liever hierboven. En ik zou je graag een hand willen geven, Jack, maar...'

'Ik begrijp het,' zeg ik opgelucht. 'Bacillen op je hand. Geen probleem hoor.'

Kirstens actie heeft me veel vragen bespaard. Als ik haar een hand had gegeven, was die dwars door die van haar gegaan. Ik was waarschijnlijk ook gaan niezen om dat te voorkomen.

Het meisje neemt me helemaal in zich op.

'Goh,' zegt ze.

'Goh, wat?'

'Ik had eigenlijk iets heel anders verwacht.'

Ik snap het even niet.

'Hoe bedoel je? Had je mij anders verwacht? Wist je dan dat ik zou komen?'

Kirsten lacht onzeker.

‘Tuurlijk niet, gek. Wat ik wil zeggen, is dat... uuh... je er best wel goed uitziet voor iemand uit Catalina City. Ik dacht dat daar alleen maar boeren woonden?’

‘Boeren? Dat had je dan fout gedacht.’

‘Jij komt zeker uit het goede deel van het dorp.’

Ik grijns.

‘Dat zal het zijn.’

Kirsten knikt.

‘Oké, Jack. Heb je de grote Houdini al eens eerder aan het werk gezien?’

‘Nee, dit is de eerste keer.’

‘Laten we dan maar snel naar de rand lopen. Kom op!’

Terwijl we ons naar de straatkant begeven, kijk ik nog eens goed naar Kirsten. Het is een indrukwekkende meid. Ze is iets kleiner dan ik maar bruist van de energie. Dat zie je in al haar bewegingen en de manier waarop ze praat. Wat het meest aan haar opvalt zijn haar ogen. Die lijken op te lichten en hebben vreemd genoeg iets... vertrouwds. Het lijkt net alsof we elkaar al eens eerder zijn tegengekomen. Of zou ze de voorouder zijn van iemand die ik ken, een bekend figuur uit de geschiedenis? Misschien dat ik er later op kom.

Kirsten laat meteen haar bezoekerskaart aan de fotograaf zien en die knikt afwezig. Zo lang wij hem niet tot last zijn, vindt die het blijkbaar niet erg dat wij er zijn.

Bij de rand van het dak is een muurtje gemaakt van ongeveer een meter hoog dat ervoor zorgt dat je niet naar beneden dondert. Niet dat het voor mij veel had uitgemaakt. Doodgaan kan ik hier toch niet.

Maar Kirsten wel.

‘Ben je voorzichtig?’, vraag ik.

‘Als ik er zin in heb,’ lacht ze.

We gaan op de grond voor het muurtje zitten en kijken dan naar beneden. Wat een drukte! De straat ziet zwart van de mensen; er is geen open plek meer over.

‘De politie heeft gezegd dat hier waarschijnlijk 15 duizend mensen op af zijn gekomen,’ zegt Kirsten. ‘Wat een hoop, hè?’

‘Onvoorstelbaar.’

‘Vind ik ook. Kijk, daar gaat hij.’

Onder luid gejuich wordt Harry Houdini de lucht in getrokken. De boeienkoning is met zijn voeten aan een touw vastgemaakt en moet zich ondersteboven uit zijn dwangbuis bevrijden.

‘Denk je dat het hem gaat lukken?’, vraag ik.

‘Tuurlijk. Dit heeft Houdini al zo vaak gedaan. Ik heb hem nog in Londen gezien. Daar deed hij hetzelfde, maar dan ondersteboven hangend in een grote kist vol water.’

‘Ja, die act heette de Water Torture Cell,’ zeg ik. ‘Maar dat was toch alweer een tijd geleden, in 1912 of zo? En je was toen in Engeland?’

Kirsten kijkt me wat onzeker aan.

‘Ja, dat klopt. Ik reis nogal veel. Ik bedoel: mijn familie reist nogal veel. Mijn vader moet vaak naar Europa en dan gaan mijn moeder en ik mee.’

‘Wow, dan heeft hij vast een belangrijke baan.’

‘Dat valt wel mee.’

Opeens begint het publiek nog harder te kriesen. Harry Houdini heeft zich uit de dwangbuis bevrijd en steekt triomfantelijk zijn vuist omhoog.’

‘Ik zei toch dat het hem zou lukken,’ zegt Kirsten met een glimlach.

‘In precies twee en een halve minuut,’ zeg ik.

‘Ja, twee en een halve minuut.’

Kirsten draait zich naar mij en kijkt me indringend aan.

Ik begin me wat ongemakkelijk te voelen. Wil ze wat van mij?

‘Jack,’ begint ze aarzelend. ‘Ik... ik wilde je wat belangrijks vragen.’

‘Oh... oké,’ zeg ik onzeker.

‘De... *Crazy Cocktail Lady*... heb je die weleens gezien?’

Ik ben verrast, want ik verwachtte eigenlijk een persoonlijke vraag.

‘De *Crazy Cocktail Lady*? Is dat ook een stunt van Houdini? Gek, daar heb ik nog nooit van gehoord.’

‘Oh.’

Kirsten kijkt even weg en weer valt het me op hoe vertrouwd zij eruit ziet. Ik moet het haar toch vragen.

‘Kirsten, kennen we elkaar? Hebben we elkaar eerder ontmoet?’

‘Wat?’

‘Je komt me zo bekend voor. Zijn we elkaar ooit eerder tegengekomen? En ik probeer geen goedkope versiertruc bij je uit, maar ik moet het gewoon weten.’

‘Ik denk het niet. Als ik je eerder heb ontmoet, zou ik het me nog wel herinneren.’

‘Weet je het zeker?’

‘Ja.’

Rechts van me opent zich een lichtpoort op ongeveer tien meter afstand. Het wordt tijd voor mij om weer mijn normale leven op te zoeken.

‘Sorry, Kirsten. Ik moet gaan.’

Ik sta op en loop naar de poort.

‘Nu al? Kun je niet de volgende nemen?’

Met een schok sta ik stil.

‘De volgende wat?’, vraag ik verbaasd.

‘Uuhh... de volgende bus, taxi of... trein naar huis? Je bent in Washington hoor, niet in een klein dorp.’

Ik knik opgelucht. Even dacht ik dat Kirsten ook de lichtpoort had gezien.

‘Het spijt me, maar ik moet echt weer terug. Het was erg leuk om kennis met je te maken. Jammer alleen dat je me nooit je achternaam hebt gegeven. Naar wie moet ik nu vragen als ik je wil bellen in New York?’

Dat laatste was natuurlijk een grap. Ik zal haar waarschijnlijk nooit meer zien.

Met enige tegenzin loop ik verder.

'Jack... wacht!'

Ik ben nu half in de lichtpoort en de wereld om me heen begint al te vervagen. Ook het geluid sterft weg. Maar voordat het helemaal stil is, hoor ik Kirsten me nog naroeppen.

'Ik heet Thorpe. Kirsten Thorpe!'

4 - De familie Thorpe

Ik had het kunnen weten.

Toen ik een jaar geleden voor het eerst ging fotospringen, maakte ik kennis met de rijke en machtige familie Thorpe. Ik redde de twaalfjarige zoon van Alexander Thorpe, de directeur van USA Thorpe Networks, en nam een opdracht van hem aan om voor veel geld een weggeraakte ketting terug te vinden. Die zoektocht bracht me uiteindelijk bij de mooie Emma Thorpe en haar neef Benedict Black, met alle gevolgen van dien.

En nu lijkt de geschiedenis zich te herhalen.

Al op je eerste nieuwe fotosprong opnieuw een Thorpe ontmoeten, is een slecht voorteken. Misschien kan ik er beter nu definitief mee stoppen. Of... zie ik nu gewoon weer spoken die er niet zijn?

Ik word wakker in mijn slaapkamer en hoor gestommel in de gang.

Ik heb een bonkende hoofdpijn, maar dat was te verwachten. Ik heb erger meegemaakt. Ik stap uit bed om te kijken wat er in de gang gebeurt en om meteen maar een aspirine te pakken. Als ik morgen opsta, wil ik wel dat de hoofdpijn weg is.

‘Alain, ben jij dat?’

‘Ja,’ hoor ik zacht. ‘Ga maar weer slapen.’

‘Oké.’

Alains slaapkamerdeur gaat dicht en ik trippel naar de badkamer. In het medicijnkastje vind ik een doosje Paracetamol. Nu maar hopen dat het werkt.

Eenmaal terug in bed ben ik klaarwakker.

Ik kijk op mijn wekker: het is kwart over vier. Jee, wat nu? Weer proberen te slapen? Beneden tv kijken?

Ik denk na over mijn ontmoeting met Kirsten Thorpe.

Zou ze ook Emma hebben gekend? Toen die in 1912 verongelukte, was Kirsten per slot van rekening al een jaar of twaalf. Misschien heeft Emma haar ooit iets over mij verteld? De kans bestaat zelfs dat ze indertijd ook aanwezig was op het tuinfeest van Benedict Black.

Wat maakt het uit. Ik ga Kirsten toch nooit meer ontmoeten en dat is waarschijnlijk maar beter zo. Ik doe mijn tablet aan en start internet op.

Voor ik het weet, heb ik de naam Kirsten Thorpe ingetikt: een onbewuste actie. Na een seconde volgen er verschillende hits, alleen komt het meisje van 1916 niet tevoorschijn. Het enige dat ik vind zijn enkele onbeschermden Facebook en LinkedIn pagina’s van andere mensen, drie Twitter-accounts, de site van een kunstenares en een interview met een non met dezelfde naam. Dat is best logisch. Emma Thorpe stond eigenlijk alleen maar op internet omdat ze een Titanic slachtoffer was. Kirsten heeft blijkbaar niets tragisch of opvallends meegemaakt, ondanks dat ze bij de machtige en bekende Thorpe dynastie hoort. Ze is waarschijnlijk een jaar of dertig jaar geleden redelijk anoniem gestorven. Ik hoop wel dat ze een gelukkig leven heeft geleid.

Net als ik de tablet wil afsluiten, zie ik dat er wel een Elisabeth Thorpe bestaat, een meisje van mijn tijd. Het berichtje is al van een tijd terug, maar het schijnt dat Elisabeth enkele jaren geleden

een ernstig auto-ongeluk heeft gehad. Vlak voor kerst reed ze met haar vader op een snelweg bij Boston toen ze opeens overvallen werden door een zware sneeuwstorm. De chauffeur kon niet voorkomen dat de wagen begon te slippen en keihard op een boom botste. De brandweer moest Elisabeth uit het wrak zagen en de doctoren konden niet anders dan haar rechterbeen amputeren. Haar vader en de chauffeur overleefden het ongeluk niet. Bij het internetbericht is een vage zwartwit foto geplaatst van een auto die helemaal total loss is gereden. Het is een wonder dat Elisabeth het er levend afbracht.

Nieuwsgierig geworden zoek ik verder op de naam Elisabeth Thorpe. Het enige dat ik nog van haar vind, is een zwartwit foto die blijkbaar voor het schoolboek is gemaakt. Ze kijkt hierin strak in de camera. Het zijn meteen de ogen en de blik die me opvallen. Je kan duidelijk zien dat ze een Thorpe is. Haar jonge gezicht lijkt een mix te zijn tussen dat van Emma en Kirsten. Zij kijkt alsof ze net heeft gezegd dat ze niet op de foto wil, maar het stiekem toch leuk vindt. Ik zie er zelfs wat Benedict Black in: een lichte arrogantie en heel veel zelfverzekerdheid. Een rasechte Thorpe dus.

Eén ding pleit wel voor Elisabeth: hoewel ze bij een rijke en machtige familie hoort, treedt ze amper naar buiten. Als je haar naam Googelt, vind je helemaal niets. Geen amateurvideo's van dansfeesten op Ibiza met een beroemde BFF, berichten over wangedrag in de businessclass van een vliegtuig of onscherpe paparazifoto's terwijl ze aan het winkelen is in Milaan. Alleen deze ene schoolfoto en die van het ongeluk komen tevoorschijn.

Goed voor haar.

Met een zucht doe ik mijn tablet uit.

Hopelijk kan ik de slaap nu wel vatten.

5 - Een opdracht

Het weekend verloopt vrij normaal.

Zaterdagavond gaan mijn vader, Alain en ik naar een oude oorlogsfilm die in de bioscoop Old Timers wordt gedraaid. 'To Hell and Back' speelt zich af tijdens de Tweede Wereldoorlog en gaat over meest onderscheiden soldaat uit de Amerikaanse geschiedenis, Audie Murphy. Hij vocht in Noord-Afrika, Sicilië, Zuid-Frankrijk en Duitsland waar hij zich onderscheidde door zijn moed en vechtlust.

Een echte Amerikaan.

De film is iets te sentimenteel en te voorspelbaar naar mijn smaak, maar mijn vader geniet met volle teugen. Ik vind het eerlijk gezegd ook wat vreemd dat de acteur die de hoofdrol speelt ook de echte Audie Murphy is. Je gaat toch niet in de verfilming van je eigen leven spelen?

Zondag vertrekt Alain weer naar New York en besteed ik mijn tijd aan school. Niet leuk, maar het moet eenmaal gebeuren. Ik heb nog enkele maanden te gaan voor het eindexamen op Fairfield High, dus ik moet eigenlijk al weten wat ik hierna ga doen. Mijn eerste keuze is de American University in Washington DC, waar ik geschiedenis kan studeren. Over een tweede en derde keuze heb ik nog niet nagedacht. Mijn vader vindt wel dat ik me niet moet blindstaren op die richting en dat ik ook verder moet kijken naar dingen die ik ook leuk vind. Waarschijnlijk heeft hij gelijk, maar geschiedenis is altijd mijn ding geweest. Ik zou niet weten wat ik anders zou moeten. Desondanks zit ik een tijd op internet maar daar komt niets verrassends uit. Moet ik echt verder zoeken?

's Avonds kijken we televisie als opeens onze telefoon rinkelt. Mijn pa neemt op.

'Met Daniel Adams.'

Mijn vader luistert even en kijkt me dan verwonderlijk aan.

'Meneer Alexander Thorpe, dat is een verrassing. Wacht, ik zet u even op de speaker, dan kan Jack ook meteen meeluisteren.'

Mijn pa drukt de speakerknop in en wenkt me naar zich toe.

'Jack? Ben jij er ook?', hoor ik meneer Thorpe zeggen.

'Meneer Thorpe,' zeg ik. 'Alles goed met u? En met uw zoon Jordan?'

'Alles goed hier, Jack. Afgezien van mijn hoge bloeddruk natuurlijk, maar daar wordt wat aan gedaan. Jordan gaat uitstekend op school en tsja... mensen blijven gelukkig televisiekijken. Onze programma's hebben de laatste keer veel Emmy's gewonnen en de kijkcijfers zijn ook niet slecht. We mogen niet klagen.'

Verbaasd kijk ik naar mijn vader. Waarom zou meneer Thorpe ons opbellen?

'Alles goed op school, Jack? Moet je al examen doen?'

'Pas volgend jaar meneer.'

'En weet je al wat je later wil doen? Ikzelf heb aan Harvard gestudeerd. Dat was de tijd van mijn leven. Als je daarnaartoe wil, kan ik wel een goed woordje voor je doen.'

'Ik ga waarschijnlijk geschiedenis studeren en dat kan niet aan Harvard. Maar bedankt voor het aanbod, meneer Thorpe.'

'Geen probleem.'

'Hoe kunnen we u helpen?', vraagt mijn pa.

Het wordt even stil aan de andere kant van de lijn. Meneer Thorpe wil blijkbaar zijn woorden zo goed mogelijk kiezen.

'Jack... en Daniel... ik heb een gunst van jullie nodig. Of eigenlijk alleen van Jack...'

Mijn vader kijkt me fronsend aan.

'Ik weet dat jullie mij in het verleden hebben geholpen met het redden van mijn gekidnapte zoon en... jullie zijn één van de weinige mensen die ik vertrouw.'

'Dat is mooi om te horen,' zegt mijn vader.

‘Ik... ik weet niet of jullie het nieuws de laatste tijd hebben gevolgd, maar ongeveer twee maanden geleden is mijn moeder overleden.’

‘Dat heb ik inderdaad in de krant gelezen,’ zegt mijn vader. ‘Nog gecondoleerd.’

‘Dank u, meneer Adams. Ze was een goede vrouw. Ik mis haar nog elke dag.’

‘Dat kan ik goed begrijpen,’ zegt mijn pa.

‘Mijn verzoek heeft daar ook wat mee te maken. Uhm... mijn moeder en ik... wel, de laatste jaren waren we niet zo hecht meer. Zij leefde in haar eigen wereld en kwam nog amper uit haar landhuis in White Plains. Oké, ze werd goed verzorgd door de verpleegsters, maar ik moet nu eigenlijk toegeven dat ik haar voor haar dood verwaarloosd heb. Ik heb haar in die laatste weken nog amper opgezocht.’

‘En daar heeft u nu spijt van,’ zegt mijn vader.

‘Dat klopt. Ik weet dat ik genoeg excuses kan aandragen. Het was druk op het werk en ik zat midden in een scheiding...’

‘Gaat u weer scheiden?’, onderbreek ik hem.

Dit levert me een boze blik van mijn vader op.

‘Ja, Jack. Kimberly en ik waren niet echt getrouwd, maar ik was wel van plan om haar ten huwelijk te vragen. Ik was echt gek op die vrouw. Helaas ontdekte ik dat ze in het geheim... och, laat ook maar. Dat is niet zo belangrijk. Het gaat er uiteindelijk om dat ik er niet voor mijn moeder was toen ze me echt nodig had.’

‘Wat wilt u dat Jack voor u doet?’

‘Het klinkt misschien wat gek, maar ik zou willen dat Jack een maand of zes terug in de tijd gaat en me dan opzoekt. Hij moet tegen me zeggen dat mijn moeder op sterven ligt en dat ik haar veel vaker moet opzoeken dan ik deed. Dat ik er anders spijt van krijg als ik dat niet doe.’

Meneer Thorpe zucht aan de andere kant van de lijn.

‘Jack... wil je dat voor me doen? Ik wil je er natuurlijk voor betalen. Noem je prijs maar.’

Ik ben verrast door het verhaal van meneer Thorpe.

De weinige keren dat ik hem ontmoette, kwam hij bij me over als een sterke man, iemand die zijn zwaktes nooit liet zien en eigenlijk altijd alles kreeg wat hij wilde. En nu geeft hij zichzelf helemaal bloot.

‘Waarom heeft u geen contact opgenomen met meneer Schmeizer van Project Polaroid?’, vraagt mijn vader. ‘Jack heeft al een jaar lang geen fotosprong meer gemaakt. Daar doen ze het elke dag nog.’

‘Ik financier Project Polaroid al een tijd niet meer en eerlijk gezegd zou ik hen hier niet voor willen gebruiken. Dit is iets... persoonlijks. Na de kidnapping van Jordan hebben jullie helemaal niets tegen de pers gezegd. Ik weet dat sommige kranten jullie hebben benaderd voor een interview, maar jullie hebben helemaal niets losgelaten. Dat geeft aan dat jullie te vertrouwen zijn. Van de nieuwe mensen van Polaroid weet ik het niet zeker.’

Ik denk terug aan opa Henry, de vader van mijn pa. De laatste jaren van zijn leven verslechterde zijn geheugen door Alzheimer. Op een gegeven moment herkende hij mijn vader niet eens meer. Mijn pa heeft dan ook niet fatsoenlijk afscheid van hem kunnen nemen toen hij overleed en dat gun ik niemand. Ik moet meneer Thorpe wel helpen.

‘Ik doe het,’ zeg ik. ‘En u hoeft me niets te betalen. Ik ben officieel gestopt met fotospringen, maar hier wil ik graag een uitzondering voor maken.’

‘Echt? Dat waardeer ik enorm, Jack. Dank je.’

‘Ik heb over een week kerstvakantie. Ik denk dat mijn vader en ik dan wel een dag kunnen vinden om bij u langs te gaan. Dan kunt u ons de foto’s geven waar ik eventueel in kan springen.’

‘Ik wil ook wel bij jullie in Catalina City langskomen?’

‘Wij komen wel naar New York,’ grijnst mijn vader. ‘Jack krijgt deze week zijn auto en ik denk dat hij een rit naar New York